

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν τῇ λαῷ θρῆσκονται ἡμῶν
δαίτη πῶς δὲ φοβᾶται τὴν
ἀλήθειαν — ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα ἔχει τοὺς φωνητικούς της κανόνες.

ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ΄.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 31 ΤΟΥ ΜΑΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗ ΠΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 346

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Οἱ καημοὶ τῆς Λιμνοθάλασσης.

ΦΩΤΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ. Ἐγωισμός (συνέχεια).
ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ. Ἡ Τροκοντα (συνέχεια).
ΙΣΙΟΝΑΣ. Γραφῆς λιγύλογος.
ΤΣΟΥΝΗΣ ΚΛΑΔΑΣ. Τὸ ἔργο τοῦ Κόντου.
ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ. Οἱ Μιστριώτηδες τῆς Κρήτης.
ΣΚΟΥΠΙΑΔΗΣ. Μαργαριτάρια ἀπὸ ἑνα λόγου τοῦ κ. Στάη.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ — ΧΡΟΝΙΚΟ
ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΟΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ

(20—31 τοῦ Δεκέβρη τοῦ 1907)

30

ΤΙ ΔΕΝΕ ΟΙ ΜΩΛΟΙ

Οἱ μῶλοι ; ζοῦνε οἱ μῶλοι, συντυχαίνουν,
σάμπως μὲ μάνα γῦρο τους κοιτᾶνε δακρυσμένα,
χαρὲς κρατᾶν, καημοὶ τοὺς δένουν,
καὶ γράφονται κὶ ἀπάνου τους τῆς μοίρας τὰ γραμμένα.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ χτυπημένος, λέει ὁ ἕνας,
ἀπὸ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς·
εἶμαι ὁ καλὸς τοῦ νοῦ καὶ τῆς παρθένας·
καὶ μὲ πλουμίζεις, Ἐρωτα, κὶ μ' ἀλιφροπατᾶς.

— Ἐγὼ εἶμ' ὁ ἀγοπημένος, λέει κὶ ὁ ἄλλος,
τῶν παιγνιδάρικων παιδιῶν,
κὶ ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰ μικρὰ μεγάλος.
φέγγω μὲ τὸ γαλήνεμα τῶν μιλάβων οὐρανῶν.

— Κ' ἐγὼ εἶμαι καλαφάτης, δουλεντάδες,
μαῦρος ἀπὸ τὴν πίσσα ἐγὼ·
καὶ οὐς ξεπροβοδῶ σὰν τὶς νυφάδες.
μὲ τᾶρανα, προατόβγαλτα καΐκια, στὸ γιολό.

— Τὰ ξύλα ἐγὼ γεροκομῶ τὰ τρύπια
καὶ τὰ παρατημένα, δῶμέ !
Σαρμάτωτα κὶ ἀπόστρατα κ' ἐρείπια,
τὰ ψίχονλα τῆς θύμησης μοιράζετε μ' ἐμέ.

— Μόνος μὲ τὴν ἀπάτητη ἀμμονδιά μου
κ' ἐγὼ κανεὶς νὰ μὲ γνωιαστῆ.
Μὰ ὦ θάλασσα τετραπλετή, μπροστά μου
παρηγοριά, συντρέφισσα, καὶ καταλύτρα Ἐσὺ !—

Ἐγωισμὲς, φωλιές, πατρίδες πρώτες,
φυκοστεφάνωτοι γιολοί, ρηχοδαρμένοι μῶλοι,

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Σ. ΑΛΕΞΙΟΥ

πάντα οἱ καημοὶ μου ταξιδιωτῆς,
πάντα γι' αὐτοὺς καθέννας σας κὶ ἄπονα ἀραξοβόλι.

31

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἦ δάσος μεγαλόπρεπο βασιλικὸ καὶ μ' ὄλη
τῆς πρώουνης χιλιόδιπλης πορφύρας σου τὴ δόξα,
τὴ δόξα σου τὴν ἄκουσα· δὲ σὲ εἶδα, δὲ σὲ ξέρω.

— Ἐγὼ ἀπὸ τᾶκρογάλλι σου κ' ἐγὼ ἀπὸ τῆ ρηχιά σου
γνωρίζω, ὦ λιμνοθάλασσα, τὸ στοιχειωμένο δάσος
ποῦ τὸ φυτεύει ἀποβραδὶς καὶ ποῦ τὸ ξεφυτεύει
στὰ πλάγια τοῦ ἀκροούραου καὶ στοῦραου τοὺς
κάμπους

ὁ γήλιος ὁ αὐτοκράτορας ποῦ πάει νὰ βασιλέψη
γιὰ μιὰ νυχτιά σὶ τὰ τάρταρα, τὸν κόσμον ἀπαρτώντας,
καὶ ἡ θάλασσα τοῦ γίνεται φρεγάδα, καὶ τὸν πάει !

32

Η ΝΥΧΤΑ

Κεπαρισσομαστόρευτη μὲ τῆσπερ σου μοιράκι,
μιὰ συντροφιά πορθενική, φελούκα ἀρχοντική,
σὲ χαιρετᾶ· μιὰ λιγερὴ σοῦ κυβερνᾶ τὸ δουάνι·
μὰ ἡ νύχτα, ἡ νύχτα εἶναι κακή.

Σὲ βροῖσκει ἡ νύχτα ἀργή, δετή, καὶ σὲ ξεπαρθενεύει,
τοῦ ξεσκιαμένου γίνεσαι καὶ τοῦ ληστῆ φωλιά,

μιὰ τρέπα τὸ κορμάκι σου σκληρὰ τὸ σημαδεύει,
καὶ τὰ νερά εἶναι πῶς σκληρὰ.

33

ΠΑΡΑΜΙΑΝΤΟ

Λιμνοθάλασσα μὲ τὰ κοτακάδια,
κακομύριστα, μαῦρα, γλιστερὰ.
Μέσα μου κίποινα βάρδια, πάθια, ἀγκάδια,
μέσα μου... ὦ δυστυχία μου ! ὦ δυστυχία !

Ἐρρω παιδί, ποῖός μ' ἔρωξ' ἐδῶ πέρα ;
Ἐλογισμός μου ἀρρώστια· δὲ μπορῶ...
Ποῦ εἶν' ὁ πατέρας μου ; ποῦ εἶσαι, μητέρα ;
Ἐλεῆστε με τὸν ἀμορτωλό.

34

ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΜΗ ΣΕ ΘΥΜΗΘΩ ;

Καὶ πῶς νὰ μὴ σὲ θυμηθῶ ; χτυπήστε ὅλες οἱ λύρες
γιὰ τὴ φεγγαροπόρσωπη ! Τὰ δῶρα τὰ περίσσια,
γλύκα καὶ ἄερα καὶ φωνή, τῆς λίμνης τῆς τὰ πῆρες·
καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τὰ Καρπενήσια.

35

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ ἀζωγράφιστο φεγγάρι,
τῶν οὐνείρων ὁ Χριστός,
εἶναι ἀπάνου ἀπὸ τὰρδόνια,
μουσική του εἶναι τὸ φῶς.

Εἶναι πῶς πολὺ ἀπὸ τὰστρα,
καὶ σὰν ὄραμα, κὶ ἀνθεῖ,
κ' εἶναι σὰν τὰ περιβόλια
τῆς Ἀρμίδας· κλεῖ

τὰ λιγώματα, τὰ μάγια,
τὰ σαλέματα τοῦ νοῦ,
τὸ φεγγάρι τῆς θυσίας,
τὸ φεγγάρι τοῦ καημοῦ,

τῶν ἐρωτοχτυπημένων
ὁ καλὸς πνευματικός,
ποῦ πονεῖ καὶ νυχτερεύει,
κ' εἶναι ἀναπαμὸς...

36

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἀπὸ τὴ φεγγαρόβρυση γλυκαναβρύστε, οἱ ὕμνοι !

Ἐξωτικός ὁ βασιλιάς,
τὸ λαγγεμένο τὸ Φεγγάρι,